

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟΧΩΡΙΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ (1)

— Έχετε δίκαιον, Κ. Βαρώνε, εἶπεν ὁ Κ. Σεμερὼ διακόπτων τὸν διοικητὴν, καὶ κλείων τὰ παράθυρα αὐτὸ ἀπικτεῖ ἡ φρόνησις, διότι δυνατόν νὰ μᾶς ἀκούσωσιν ἔξωθεν.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἂν μείνωμεν ἄνευ ἀέρος, θ' ἀποθάνωμεν ἀπὸ ἀσφυξίας... ὦ! τί θερμότης!

— Ὅ,τι θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἰπῶ δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ· ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἐνὸς μυστικοῦ τοῦ κράτους, μεγίστης σπουδαιότητος, καὶ ἡ ἐλαχίστη ἔλλειψις ἐχεμυθείας· δύναται νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς, ἣν ἐπετρέψην κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως. Θὰ μοι κάμῃτε λοιπὸν τὴν χάριν νὰ κλεισθῇτε μετ' ἐμοῦ μέχρι τέλους τῆς συνδιαλέξεώς μας.

— Ἄν τοιαύτη εἴνε ἡ διαταγὴ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὀφείλω νὰ ὑπακούσω, εἶπεν ὁ Κ. Ρουπινέλ μὲ μικρὸν στεναγμὸν καὶ σπογγίζων τὸ μέτωπόν του... Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν εἰμαι ἔτοιμος πάντοτε.

— Εὐαρεστηθῆτε ἐν πρώτοις νὰ ρίψῃτε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς διαταγῆς τοῦ βασιλέως, εἶπεν ὁ Κ. Σεμερὼ, καὶ λαβὼν χαρτίον τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς πυξίδα τινα μετ' ἰδιαζούσης προσοχῆς, τὸ ἐπέδωκεν εἰς τὸν διοικητὴν.

ΙΕ'

Ὁ ἐκ Γαλλίας ἀπεσταλμένος.

Ἐνῶ ὁ διοικητὴς ἀνεγίνωσκε τὴν διαταγὴν, ὁ Κ. Σεμερὼ παρετήρει μὲ ἥθος εὐαρεσκείας ἀντικείμενόν τι κεκλεισμένον ἐν τῇ πυξίδι, λέγων καθ' ἑαυτόν. « Ἄν μοῦ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, θὰ ᾔην ἄριστον. Ἡ ἰδέα μου εἶνε λαμπρά.

— Ἡ διαταγὴ εἶνε ἐν πάσῃ τάξει, κύριε, καὶ εἰμί ἔτοιμος νὰ ἐκτελέσω ὅσας διαταγὰς μοι δώσῃτε, εἶπεν ὁ διοικητὴς παρατηρῶν τὸν Κ. Σεμερὼ μετὰ βαθείας ἐκπλήξεως· καὶ εἴτα προσέθηκεν,

— Εἶνε τόση ζέστη, κύριε, ὥστε θὰ σᾶς παρκαλέσω νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ ἐκβάλω τὴν φενακὴν μου, μὲ ὅλον τὸ θάρρος.

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλ. 95.

— Πράττετε ὅ,τι ἀγαπᾶτε, πράττετε ὅ,τι ἀγαπᾶτε, κύριε Βαρώνε, σᾶς παρκαλῶ.

Ὁ διοικητὴς ἔρριψε τὴν φενακὴν του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐφάνη ἀνετώτερον ἀναπνέων.

— Ἦδη, κύριε Βαρώνε, ἀποκριθῆτε εἰς πολλὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ὑποβάλω.

Καὶ ὁ Κ. Σεμερὼ ἔλαβεν ἐκ τῆς πυξίδος σημειώσιν τινα, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν βεβαίως καταγεγραμμένα τὰ ζητήματα, ἅτινα ὤφειλε νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν διοικητὴν.

— Οὐχὶ μακρὰν τῆς ἐφημερίας τῆς Μακούβας, ἐν τῷ μέσῳ δασῶν καὶ βράχων, ὑπάρχει εἶδος τι φρουρίου τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Διαβολοχώριον;

— Ναί, κύριε, καὶ μάλιστα ἡ οἰκία αὕτη δὲν χαίρει καλὴν ὑπόληψιν. Ὁ προκάτοχός μου Κ. ἱππότης Κρουσὸλ ἔκαμεν ἐκεῖ μίαν ἐπίσκεψιν διὰ νὰ βεβαιωθῇ κατὰ πόσον αἱ φῆμαι περὶ τοῦ Διαβολοχωρίου ἦσαν ἀληθεῖς, ἀλλ' εἰς μάτην ἠρεύνῃσα τὰ ἔγγραφα του περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διὰ νὰ φωτισθῶ.

Ὁ Κ. Σεμερὼ ἐξηκολούθησεν.

— Ἡ οἰκία αὕτη, κατοικεῖται ἀπὸ μίαν γυναῖκα χήραν, κύριε Βαρώνε;

— Τόσον χήραν, ὥστε τὴν ὠνόμασαν ἐνταῦθα Λάμιχν, ἕνεκα τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς ἐγένοντο ἀλληλοδιαδόχως ἄφρανοι τρεῖς σύζυγοι, τοὺς ὁποίους εἶχεν... Ἀλλὰ θὰ τολμήσω νὰ σᾶς κάμω τὴν παρατήρησιν ὅτι ὁ λαίμοδετης αὐτὸς μὲ θερμαίνει φρικτὰ, κύριε... προσέθηκεν ὁ δυστυχὴς διοικητὴς. Ἐδῶ συνήθως δὲν φέρομεν τοιοῦτον, καὶ ἂν μοι ἐπιτρέψῃτε...

— Ἐκβάλετέ τον ἐλευθέρως, κύριε, ἡ ὑπηρεσία τοῦ βασιλέως δὲν παραβιάζεται ἐκ τούτου... Ὁ προκάτοχός σας Κ. ἱππότης Κρουσὸλ, εἶπατε, ἤρχισεν εἶδός τι ἀνακρίσεως διὰ τὴν ἐξάφανσιν τῶν συζύγων τῆς Λάμιχας;

— Μοὶ τὸ εἶπον, κύριε, διότι δὲν εὗρον κανέν ἵχνο τῆς ἀνακρίσεως ταύτης.

— Ὁ Κ. Ταξιάρχος Σαιν-Σιμόν, ὅστις ἀνεπλήρωσε τὰ καθήκοντα διοικητοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κ. Κρουσὸλ, καὶ πρὸ τῆς ἐλεύσεώς σας ἐνταῦθα, δὲν σᾶς ἔδωκε μίαν ἐπιστολὴν ἐμπιστευτικὴν τοῦ εἰρημένου Κ. Κρουσὸλ;

— Ναί, ναί, κύριε, εἶπεν ὁ διοικητὴς παρατηρῶν τὸν Κ. Σεμερὼ μετὰ βαθείας ἐκπλήξεως.

— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Κ. Κρουσὸλ ὀλίγον χρόνον πρὸ τοῦ θανάτου του;

— Ναί, κύριε.

— Καὶ ἀνεφέρετο πρὸς τὴν κάτοικον τοῦ Διαβολοχωρίου, δὲν εἶνε ἀληθές, κύριε Βαρῶνε;

— Ναί, κύριε, εἶπεν ὁ διοικητὴς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκθαμβος, νὰ βλέπῃ τόσον καλῶς πληροφορημένον τὸν Κ. Σεμερῶ.

— Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην ὁ Κ. Κρουσὸλ σὰς διεβεβαίου ἐν τιμῇ ὅτι ἡ γυνὴ ἡ ὀνομαζομένη Λάμια ἦτο ἀθώα τῶν ἀποδιδομένων αὐτῇ ἐγκλημάτων;

— Ναί, κύριε, ἀλλὰ πῶς γνωρίζετε...

Ὁ Κ. Σεμερῶ διέκοψε τὸν διοικητὴν καὶ τῷ εἶπεν.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς παρατηρήσω, κύριε, ὅτι ὁ βασιλεὺς μὲ διατάσσει νὰ σὰς ἀπευθύνω ἐρωτήματα καὶ ὅχι ἀποκρίσεις... Εἶχον λοιπὸν τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ὁ μακαρίτης Κ. Κρουσὸλ δὲν σὰς ἐγγυᾶτο περὶ τῆς πλήρους ἀθωότητος τῆς γυναικὸς τῆς ἐπονομαζομένης Λάμιας;

— Ναί, κύριε.

— Διαβεβαίων ὑμᾶς ὡς χριστιανὸς, μέλλων ἐν τὸς ὀλίγου νὰ παρασταθῇ εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὡς εὐγενὴς, ὅτι ἠδύνασθε, χωρὶς νὰ βλάψετε τὴν ὑπηρεσίαν, νὰ ἀφήσητε τὴν γυναῖκα ταύτην ἐλευθέραν καὶ εἰρηνικὴν...

— Ναί, κύριε.

— Καὶ ὅτι τέλος ὁ πικροσιώτατος πάτερ Γριφὼν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἱεροκηρύκων, ἄνθρωπος ἀνεγνωρισμένης εὐσεβείας καὶ χαρακτῆρος κατὰ πάντα ἀξιοτίμου, σὰς ἐγγυήθη ἐπίσης δι' αὐτὴν τὴν γυναῖκα;

— Ναί, κύριε... καὶ τῷ ὄντι εἰς μίαν συνδιαλέξιν ἰδιαιτέραν ἐμπιστευτικὴν... καὶ λίαν μυστικὴν.

— Τὴν ὁποίαν εἵχετε μὲ τὸν πάτερ Γριφὼν, κύριε Βαρῶνε, ὁ κληρικὸς αὐτὸς σὰς ἐπανέλαβεν ὅ,τι καὶ ὁ Κ. Κρουσὸλ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπιστολῇ του; καὶ σεῖς τῷ ὑπεσχέθητε ὀριστικῶς νὰ μὴ ἀνησυχήσητε αὐτὴν τὴν χήραν;

Ὁ διοικητὴς παρητήρει τὸν Κ. Σεμερῶ μετ' ἐκπλήξεως, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἐκεῖνος εἶχε γνῶσιν ὧν αὐτῶν.

Τὸ εἶδος τῆς συγκινήσεως, τὸ ὁποῖον ἐπροξένουν εἰς τὸν δυστυχῆ Βαρῶνον αἱ ἐρωτήσεις αὗται ἠνωμέναι μὲ τὴν θερμότητα τῆς ἀτμοσφαιρας, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν πνίξωσι μετὰ μικρὸν τινα λοιπὸν δισταγμὸν, εἶπεν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὸν Κ. Σεμερῶ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε, αὐτὸ εἶνε ἀφό-

ρητον... θὰ σὰς ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ ἐκβάλω τὸ ἱμάτιόν μου... διότι εἶναι βρῦ ὥς νὰ ἦτον ἑκατὸν ὀκάδες.

— Ἐκβάλετέ το, ἐκβάλετέ το, κύριε Βαρῶνε, τὸ ἔνδυμα δὲν κάμνει τὸν διοικητὴν, εἶπε σοβαρῶς ὁ Κ. Σεμερῶ κλίνων, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησε.

— Χάρις εἰς τὰς συστάσεις τοῦ Κ. Κρουσὸλ καὶ τοῦ σεβασμίου πάτερ Γριφὼν, ἡ κάτοικος τοῦ Διαβολοχωρίου δὲν ἠνωχλήθη τὸ παραμικρὸν, δὲν εἶνε ἀληθές, κύριε Βαρῶνε; Ἐπεσκέφθητε τὸν οἶκον ἐκεῖνον μὲ ὅλας τὰς περὶ αὐτοῦ διαδιδόμενας φήμας;

— Ὁχι, κύριε... σὰς ὁμολογῶ ὅτι αἱ συστάσεις προσώπων τόσῳ ἀξιοσεβάστων, ὅποια εἶνε ὁ πάτερ Γριφὼν καὶ ὁ Κ. Κρουσὸλ μοῦ ἤρκεσαν... Ἄλλως τε ἡ ὁδὸς τοῦ Διαβολοχωρίου εἶνε ἀδιάβατος... βράχοι γυμνοὶ καὶ ἀπορρώγες... δύο τρεῖς ὥρας πρέπει νὰ περιπατῇ κάνεις διὰ μέσου βραθῶν... Μὰ τὴν πίστιν μου, σὰς ὁμολογῶ ὅτι νὰ κάμῃ κάνεις τοιοῦτον περίπατον μὲ αὐτὸν τὸν ἥλιον τῶν τροπικῶν, εἶπεν ὁ Βαρῶνος σπογγίζων τὸ μέτωπόν του, τὸ ὁποῖον ἔβρεε στάγδην, μόνον ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς περιδιχάσεως ἐκείνης, μοὶ ἐφάνη ὅλως ἀνωφελές... ἀφοῦ ἠθικῶς εἶχα τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ διαδεδομέναι φῆμαι οὐδεμίαν εἶχον ὑπόστασιν... καὶ πιστεύω ὅτι εἰς αὐτὸ δὲν ἔσφαλον...

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε Βαρῶνε, νὰ σὰς ἀπευθύνω προσέτι ἐρωτήματά τινα.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε.

— Ἡ καλουμένη Λάμια ἔχει ἐν γραφεῖον εἰς Σαινπιέρην;

— Ναί, κύριε.

— Ὁ διευθύνων τὸ γραφεῖον αὐτὸ ἀποστέλλει πλοῖά της, προωρισμένα πάντοτε διὰ τὴν Γαλιάν;

— Τοῦτο, κύριε, εἶνε εὐκόλον νὰ τὸ πληροφορηθῶμεν ἀπὸ τὰς εἰς τὰ ἀρχεῖα δηλώσεις τῶν ἀναχωρούντων πλοίων,

— Καὶ τὰ ἀρχεῖα αὐτὰ ποῦ εἶνε;

— Ἐκεῖ, εἰς αὐτὴν τὴν θήκην.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ παρατηρήσητε ἐκεῖ, κύριε Βαρῶνε, διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν ὑπάρχωσιν ἡμερομηνίαι τινες περὶ τῶν ὁποίων θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐρωτήσω.

Ὁ διοικητὴς ἠγέρθη, ἀνέβη ἐναγωνίως μίαν ἐδραν καὶ ἔλαβεν ἀπὸ μίαν θήκην ὀγκώδη τόμον δεδεμένον μὲ δέρμα πράσινον, καὶ τὸν ἀπέθεσεν

ἐπὶ τοῦ γραφείου του. Μετὰ ταῦτα ὡς ἐάν ἡ κίνησης ἐδιπλασιάσῃ τὴν θερμότητα, ἣν ἡσθάνετο, ἐξηντλημένως ἔχων τὰς δυνάμεις, εἶπε πρὸς τὸν Κ. Σεμερώ.

— Κύριε, ὑπῆρξατε βεβαίως στρατιώτης... ὥστε ἐννοεῖτε πῶς ζῇ κἀνεῖς εἰς τὸ στρατόπεδον... καὶ θὰ μὲ συγχωρήσετε πολὺ νὰ ἐκβάλω τὸν ὑπενδύτην μου... διότι εἶνε τόσον βαρὺς, ὡς ἂν ἦτον θώραξ...

— Βγάλετέ τον! βγάλετέ τον, κύριε Βαρῶνε, βγάλετε ὅ,τι θέλετε, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Σεμερώ μετὰ σοβαρότητος. Ἐχῶ τόσα ὀλίγα νὰ σᾶς εἶπω ἀκόμην, ὥστε πιστεύω ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκδυθῇτε περισσότερον... Ἐν πρώτοις εὐαρεστηθῆτε νὰ ἰδῇτε ἂν τὰ πλοῖα ἀνεχώρουν πάντοτε διὰ τὴν Γαλλίαν.

— Ἀμέσως, κύριε. εἶπεν ὁ διοικητὴς ἀνοίγων τὸ πρωτόκολλον, ἔπειτα ἀκολουθῶν μὲ τὸν δάκτυλον τὰς παραπομπὰς τοῦ πίνακος, εἶπε.

— Διὰ τὴν Ροχέλην... διὰ τὴν Ροχέλην... διὰ τὸ Βορδῶ... διὰ τὸ Βορδῶ... διὰ τὴν Ροχέλην... διὰ τὴν Ροχέλην... διὰ τὸ Χάβρ... ὥστε βλέπετε, κύριε, ὅτι τὰ πλοῖα ἦσαν πάντοτε προωρισμένα διὰ τὴν Γαλλίαν.

— Πολὺ καλὰ, κύριε Βαρῶνε... Ἀπὸ τὴν μεγίστην κίνησιν τῶν ἐμπορικῶν πλοίων, ἅτινα στέλλονται ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἐξάγεται ὅτι ἡ Λάμια, ἂν παραδεχθῶμεν τὸ κοινὸν αὐτὸ ὄνομα, δύναται νὰ ἐτοιμάσῃ ἕν πλοῖον πολὺ ταχέως.

— Ἀναμφιβόλως, κύριε.

— Δὲν ἔχει πάντοτε ἕν καταγωγικὸν ἔτοιμον εἰς τὰ πανία καὶ τὸ ὅποιον εἰς δύο ὥρας δύναται νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Καϊμάνσης, ὅχι μακρὰν τοῦ Διαβολοχωρίου, ἐνθα εὕρισκεται μικρὸς λιμὴν; εἶπεν ὁ Κ. Σεμερώ συμβουλευόμενος ἀκόμῃ τὰς σημειώσεις του.

Ναί, κύριε... τὸ καταγωγικὸν αὐτὸ ὀνομάζεται Χαμκιλέων. Ἡ Λάμια τὸ ἔθεσεν ἐσχάτως λίαν εὐγενῶς ὑπὸ τὴν διάθεσίν μου τῇ μεσολαβήσει τοῦ ἐπιτρόπου μου Κύρ Μορίς, διὰ νὰ καταδιώξω ἕνα πειρατὴν Ἰσπανόν... καὶ ἕνα ἀρχαῖον πλοῖ-αρχον καταγωγικοῦ ὀνομαζόμενον Ἀνεμοστρόβιλον, κυβερνήτην τοῦ καταγωγικοῦ...

— Ἀμέσως θὰ ὁμιλήσωμεν καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τυχοδιώκτου, κύριε Βαρῶνε... Ἀλλ' ὁ πειρατής;

— Ἐναυάγησεν εἰς Σαίντην.

— Ὁ δὲ καταδρομεὺς, κύριε Βαρῶνε, συχνάζει πολὺ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Λάμιας;

— Ναί, κύριε.

— Καθὼς καὶ ἕνας ἄλλος κυνηγὸς ἀγρίων βοῶν τὸ ἐπάγγελμα;

— Ναί, κύριε, εἶπεν ὁ Βαρῶνος μὲ τόνον ξηρὸν καὶ ἀποφασισμένους νὰ ἐμμεῖνῃ εἰς τὸ δευτερεῖον προσωπεῖον, τὸ ὅποιον τῷ ἐπέβλεπεν ὁ Κ. Σεμερώ.

— Εἰς Καρπίθης ὑπάρχει ἐκεῖ ἐνίοτε;

— Ναί, κύριε.

— Ἡ παρουσία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων χρονο-λογεῖται ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὴν νῆσον, κύριε Βαρῶνε;

— Ἀγνοῶ, κύριε. Ἐγὼ ὅταν ἦλθον εἰς Μαρτινικήν αὐτοὶ ἦσαν ἐδῶ. Λέγουν ὅτι ὁ καταδρομεὺς μετῆλθεν ἄλλοτε τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο εἰς τὸ βόρειον τῶν Ἀντιλλῶν καὶ εἰς τὰς μεσημβρινὰς θαλάσσας, καθὼς δὲ πολλοὶ τῶν καταδρομῶν οἵτινες ἐκέρδισαν χρήματα, ἠγόρασαν ἐδῶ ἕνα οἰκίσκον εἰς τὴν ἄκραν τῆς νήσου, ὅπου ζῇ μόνος.

— Καὶ ὁ κυνηγὸς, κύριε Βαρῶνε;

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι σήμερον εἶν' ἐδῶ, αὐριοῦ ἁλλοῦ, ἀναλόγως τῆς ἀφθονίας τοῦ κυνηγίου. Ἐνί-οτε λείπει ἐντεῦθεν ἕνα μῆνα, καθὼς καὶ ὁ Καρπίθης.

— Αἱ πληροφορίες αὗται συμφωνοῦσι καθ' ὁ-λοκληρίαν μὲ ἐκεῖνας, αἵτινες μοὶ ἐδόθησαν ἄλ-λως τε δὲν σᾶς ὁμιλῶ περὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἰμὴ μόνον ἐπειδὴ τοὺς ἐνθυμήτην. Εἶνε πολὺ ὑπο-δεέστεροι καὶ ἀνάξιοι τῆς ἀποστολῆς, ἣν ἔχω... Αὐτοὶ εἶνε ὄργανα παθητικὰ, προσέθηκεν ὁ Κ. Σεμερώ, ὁμιλῶν καθ' ἑαυτὸν, καὶ πολὺ ἐμμέσως ἐνέ-χονται εἰς τὴν προκειμένην σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

Εἶτα μετὰ τινων στιγμῶν σκέψιν, ὑπέλαβε με-γαλοφώνως,

— Τώρα, κύριε Βαρῶνε, ἐν τελευταίον ἐρώτη-μα, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία σας δὲν σᾶς ἐκοινο-ποίησεν ἂν ποτε Ἄγγλοι προσεπάθησαν νὰ εἰσα-χθῶσιν εἰς τὴν νῆσον, ἀφ' ὅτου ἤρχισεν ὁ πόλε-μος;

— Δις μόνον, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, κυρίως, οἱ ἀκταιῶροι ἡμῶν ἐκυνήγησαν ἕν πλοῖον ὑποπτον ἐρχόμενον ἐκ τῆς Βαρβάδας, τὸ ὅποιον προσεπά-θει νὰ πλησιάσῃ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βέντης, αἱ ὁποῖαι εἶνε μόναι προσπελασταί· διότι ἄλλοι αἱ ἀκταὶ εἶνε πολὺ πετρώδεις.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Κ. Σεμερώ.

Μετὰ μιᾶς στιγμῆς σιωπῆν ὑπέλαβεν.

— Εἶπατέ μοι, κύριε Βαρῶνε, πόσος χρόνος ἀ-παιτεῖται διὰ νὰ ὑπάγῃ κἀνεῖς ἀπ' ἐδῶ ἕως τὸ Διαβολοχώριον;

— Εἶνε περίπου δώδεκα ὥραι, διότι αἱ ὁδοὶ

εἶνε δύσβατοι... καὶ δὲν εἰμπαρεῖ νὰ ὑπάγῃ τις πρὶν νὰ νυκτώσῃ...

— Λοιπὸν, κύριε βαρῶνε, εἶπεν ὁ Κ. Σεμερῶ βλέπων τὸ ὥρολόγιόν του, ἐντὸς δύο ὥρῶν θὰ ἔχητε τὴν καλωσύνην νὰ διατάξῃτε κάμμιαν τριανταριὰν ἀπὸ τοὺς τολμηροτέρους στρατιώτας νὰ ὀπλισθῶσι καλῶς, νὰ ἐφοδιασθῶν με μίαν καλὴν κλίμακα, με ἐν ἡ δύο πυροτεχνήματα καὶ νὰ ἦναι ἑτοιμοὶ νὰ με ἀκολουθήσουν καὶ νὰ ὑπακούουν ὡς καὶ εἰς σὰς τὸν ἴδιον.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἂν θέλετε νὰ ὑπάγῃτε εἰς τὸ Διαβολοχώριον πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃτε ἀμέσως διὰ νὰ φθάσῃτε ἐκεῖ τὴν ἡμέραν.

— Βέβαια, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ φθάσω ἐκεῖ τὴν νύκτα, ἐννοεῖτε ὅτι εἶναι καλὸν ν' ἀναχωρήσω μετὰ δύο ὥρας.

— Τότε διαφέρει.

— Δύνασθε ἐπίσης νὰ μοὶ προμηθεύσῃτε μίαν ἄμαξαν κλειστήν;

— Ναί, Κύριε, ἔχω τὴν ἰδικήν μου.

— Καὶ εἶνε δυνατόν νὰ μετακομισθῇ μέχρι τοῦ Διαβολοχωρίου, κύριε βαρῶνε;

— Ἔως τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους μόνον καὶ ὄχι περαιτέρω, διότι εἶνε ἀδύνατον, λέγουν, εἰς ἕνα ἵππον νὰ ἀναβῇ ἐκείνους τοὺς ἀθεωρήτους βράχους.

— Πολὺ καλὰ! εὐχαρεστηθῇτε λοιπὸν, κύριε βαρῶνε, νὰ μοὶ ἐτοιμάσῃτε τὴν ἄμαξαν ἐκείνην, καθὼς καὶ ἕνα ἵππον δι' ἐμέ! θὰ τὴν ἀφίσω εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Διαβολοχωρίου.

— Πολὺ καλὰ, κύριε.

— Σὺ εἰδοποιῶ, κύριε βαρῶνε, ὅτι εἶνε ἀπαράιτητον νὰ τηρηθῇ ἡ μετ' κλειστής μυστικότητος περὶ τῆς ἐκστρατείας ταύτης, διότι ἂν γένηται γνωστὴ ἡ εἰς τὸ Διαβολοχώριον ἐπίσκεψίς μου, τὸ πᾶν ἐματαιώθη. Εἰς τὴν συνοδείαν μας δὲν θ' ἀποκλιψώμεν τὸ μυστικὸν μας, εἰμὴ ὅταν ἐξεέλθωμεν ἐκ τῆς Φορογιάλης, καὶ θὰ τρέξωμεν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, κύριε βαρῶνε, προσέθηκεν ὁ Κ. Σεμερῶ με ὕψος ἐμπιστευτικὸν τὸ ὅποιον δὲν εἶχε μέχρι τοῦδε, τὸ μυστήριον εἶνε σπουδαιότατον, διότι πρόκειται περὶ μυστικοῦ τοῦ κράτους καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος δύο μεγάλων λαῶν.

— Ἐνεκα τῆς Λάμις; εἶπεν ὁ διοικητὴς ἐρωτῶν με βλέμμα περιεργὸν τὴν σοβαρὰν καὶ ψυχρὰν φυσιογνωμίαν τοῦ Κ. Σεμερῶ.

— Ἐνεκα τῆς Λάμις.

— Πῶς ἐπανελάβεν ὁ βαρῶνος, ἡ Λάμια ἐνέ-

χεται εἰς μυστικὸν τοῦ κράτους, εἰς τὴν τύχην δύο μεγάλων λαῶν;

Ὁ Κ. Σεμερῶ, ὅστις δὲν ἠγάπα τὰς ἐπαναλήψεις ἔκαμε νεῦμα καταφατικὸν καὶ ὑπέλαβε.

— Σὺς παρακαλῶ, κύριε βαρῶνε, νὰ διατάξῃτε ὅπως μὴ μακρυνθῇ τῆς ἀποβάθρας ἡ λέμβος τῆς φρεγάτας, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως εἰς αὐτὴν καὶ νὰ ἀναχωρήσωμεν, χωρὶς νὰ σταθῶμεν ἐδῶ ἐν δευτερόλεπτον, ἂν, καθὼς ἐλπίζω, ἡ ἀποστολὴ μου λάβῃ αἰσιον τέλος... Α! ἐλητημόνησα... πρέπει ἡ ἄμαξα νὰ ἦνε ὅσον τὸ δυνατόν κλειστὴ.

— Ἀλλὰ, κύριε, κἀνένα δεσμώτην θὰ ὑπάγῃτε νὰ ζητήσῃτε;

— Χιλιάκις σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε βαρῶνε, εἶπεν ὁ Κ. Σεμερῶ ἐγειρόμενος, ἔαν σὺς ἐπαναλάβω ὅτι ὁ βασιλεὺς με διέταξε νὰ σὰς ἀπευθίνω ἐρωτήσεις καὶ ὄχι...

— Καλὰ, πολὺ καλὰ, κύριε, εἶπεν ὁ διοικητὴς. Δύναμαι νὰ ἀνοίξω τὰ παράθυρα; ἠρώτησεν ὁ βαρῶνος κινδυνεύων νὰ πνιγῇ ἐν τῷ κατακλειστῷ δωματίῳ.

— Διὰ τί ὄχι, κύριε βαρῶνε, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Σεμερῶ.

Ὁ διοικητὴς ἠγέρθη.

— Τοιουτοτρόπως, κύριε βαρῶνε; τῷ εἶπεν ὁ Σεμερῶ, ἐσυμφωνήσαμεν ὅτι δὲν θὰ εἰδοποιήσῃτε τὸν ὁδηγόν, ὅστις θὰ με ὁδηγήσῃ περὶ τοῦ προορισμοῦ μου, εἰμὴ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μας.

— Ἀλλ' ὅταν τὸν προσκαλέσω τί νὰ τῷ εἶπω; Ὁ Κ. Σεμερῶ ἐφάνη ἐκπεπληγμένος ἐκ τῆς ζωρότητος τοῦ διοικητοῦ καὶ τῷ ἀπεκρίθη.

— Τίς εἶνε ὁ ὁδηγὸς αὐτοῦ, κύριε;

— Εἷ; τῶν μαύρων μου, ὁ ὅποιος γνωρίζει ὅλα τὰ κατατόπια τῆς νήσου καθὼς καὶ τοὺς μεγάλους δρόμους.

— Εἶνε ἀσφαλὴς αὐτός;

— Ἀσφαλέστατος, κύριε, διότι δὲν ἔχει κἀνὲν συμφέρον νὰ σὰς ἀποπλανήσῃ ἄλλως θὰ τὸν εἰδοποιήσω ὅτι ἂν σὰς ἀποπλανήσῃ, θὰ τοῦ κόψω τὴν ρίνα καὶ τὰ ὦτα.

— Εἰς τοιαύτην παρατήρησιν εἶνε βεβαίως ἀδύνατον ν' ἀντιπράξῃ, κύριε βαρῶνε; ἀλλὰ τώρα τί νὰ κάμωμεν αὐτὸν τὸν μαῦρον μέχρις ὅτου ἀναχωρήσωμεν διὰ νὰ ἔχῃ ἀπασχόλησιν...;

— ὦ! εὐχολον... ἔχω μίαν ιδεάν λαμπράν, ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος θριαμβευτικῶς, νὰ τὸν μα-

στιγνώσωμεν διὰ τὴν δειξώμεν ὅτι μόνον δι' αὐτὸ τὸν ἐφέραμεν ἐδῶ.

— Ἀξιόλογον μέσον διὰ τὴν παραλλάξαι τὰς ἰδέας του... ἐγὼ φρονῶ ὅτι εἶνε καλλίτερον τὴν φυλακίσωμεν μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς μας... Α! ἐλησμόνησα ἀκόμη... θὰ σὰς παρακαλέσω, κύριε βαρῶνε, νὰ διατάξητε ὅπως μετακομίσωσιν εἰς τὴν φρεγάταν ὅ,τι καλλίτερον ὑπάρχει ἐδῶ ἀπὸ λάχανα, πουλῖα, οἶνους, γλυκύσματα κλ. κλ. Διὰ τὴν δαπάνην μὴ σὰς μέλλῃ, διότι θὰ πληρώσω ἐγὼ.

— Σὰς, ἐννοῶ, κύριε, πρέπει νὰ συλλέξω ὅ,τι εἶνε δυνατόν νὰ διατηρηθῇ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ταξειδίου σας ἀπολύτως ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιθασθῇ ἐν πρόσωπον ὑψηλῆς περιωπῆς, εἴπεν ὁ διοικητὴς μὲ ὕφος περιεργείας.

— Βλέπω μ' ἐννοεῖτε θαυμάσια, κύριε διοικητά· ἀλλὰ τάχα αὐτὸς ὁ μαῦρός σας εἶδεν ἀπ' ἐξω τοῦλάχιστον τὸ Διαβολοχώριον;

— Ἀναμφιβόλως καὶ διηγείται περὶ αὐτοῦ τὰ παραδοξότερα πράγματα.

— Λοιπὸν, κύριε βαρῶνε, ἰδοὺ εὗρομεν εἰς τὴν ἄπασχολήσωμεν αὐτὸν τὸν μαῦρον. Διατάξατε νὰ ἔλθῃ παρ' ἐμοὶ καὶ ἐγὼ μέχρις οὗ φύγωμεν θὰ τὸν κρατήσω νὰ μοῦ εἴπῃ τί γνωρίζει.

— Ἀμέσως νὰ στείλω νὰ τὸν προσκαλέσω, εἶπεν ὁ διοικητὴς ἐξερχόμενος.

— Ὁ θεὸς ἢ ὁ διάβολος ἃς φέρῃ τὴν ὑπόθεσιν παύτην εἰς αἴσιον τέλος, εἶπεν ὁ Σεμερῶ ὅταν ἔμεινε μόνος. Εὐτυχῶς δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς αὐτοῦ τοῦ βλακῆς διοικητοῦ· ἀλλ' ἀδιάφορον, ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τύχην μου... Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Φαθρίου Χίζν ἦτο πολὺ δυσκολωπέρα... Ἐπειτα ἡ ἐλπίς ἂν ὄχι ἐνὸς στέμματος, ἀλλὰ σχεδὸν ἐνὸς θρόνου τοῦλάχιστον... ἡ φιλοδοξία νὰ διευθύνῃ τὸ κίνημα ἐνὸς μεγάλου λαοῦ... ἡ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ συγγενοῦς τοῦ βασιλέως... ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐπιχειρήματα πειστικώτατα... ἀλλ' ἐὰν ἐπὶ τέλους δὲν ἰσχύσουν... εἶπεν ὁ Κ. Σεμερῶ μετὰ τινων στιγμῶν σιγὴν κτυπῶν τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς πυξίδος... Ἐνταῦθα ὑπάρχει καὶ ἄλλο μέσον πλέον τελεσφόρον.

.....

Δύο ὥρας ὑστερώτερον ὁ Κ. Σεμερῶ ἀνεχώρει εἰς Διαβολοχώριον ἐπὶ κεφαλῇς τριάκοντα στρατιωτῶν τοῦ διοικητοῦ μέχρις ὀθόντων ἐξωπλισμένων.

Μία ἄμαξα συρομένη ἀπὸ δύο ἡμιόνους, ἠκούσθη τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα, οὗ προεπορεύετο ὁ ὀδηγός.

Ὁ δοῦλος οὗτος εἶχεν ἐκτεταμένως συνδιαλεχθῇ μετὰ τοῦ Κ. Σεμερῶ, καὶ συνεπεία τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, οὗτος προσέθηκεν εἰς τὰς δύο κλίμακας καὶ εἰς τὰ πυροτεχνήματα, φερόμενα ἐπὶ ἵππου, δέμα δυνατοῦ σχοινίου καὶ δύο πελέκεις. Περιπλέον ὁ Κ. Σεμερῶ ἔδωκε διαταγὴν εἰς τὸν πλοίαρχον τῆς φρεγάτας νὰ τῷ πέμψῃ δύο ἐξαιρέτους ναύτας, ἐκλελεγμένους μετὰ τῶν δεκαπέντε, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ πλήρωμα τῆς περιμενουσῆς λέμβου ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ τῆς Φορογιάλης τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκστρατείας.

Τὸ μικρὸν λοιπὸν τοῦτο σῶμα ἐτέθη καθ' ὁδόν, προπορευομένου τοῦ μαῦρου ὀδηγοῦ, ὅστις ἔχων ἐκατέρωθεν τοὺς δύο ναύτας, ἐβάδιζεν εἰς ἐλπίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Κ. Σεμερῶ.

Ἀφοῦ ἐπὶ ἱκνὸν διάστημα ἠκολούθησαν τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, τὸ ἀπόσπασμα ἐτράπη πρὸς τινὰ κοιλάδα ἀρκοῦντως ὑψηλὴν καὶ εἰσέδυσσε μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου.

Ἀφίνοντες τὸν Κ. Σεμερῶ προβαίνοντα βραδέως πρὸς τὸ Διαβολοχώριον, ἃς ὑπάγωμεν νὰ εὗρωμεν τὸν πάτερ Γριφὼν εἰς Μακούδαν καὶ τὸν συνταγματάρχην Ρούτλερ, εἰς τὸν πυθμένα τοῦ βραθροῦ ἔνθα εἶχε φθάσει διὰ τῆς ὑποχθονίου στενωποῦ, ὅταν οἱ ἀγριόγατοι, καταβροχθίσαντες τὸ πτώμα τοῦ Τζόν, ἀφῆρσαν τὸ ἐμπόδιον ὅπερ ἔως τότε ἐκράτει τὸν ἀπεσταλμένον Ἀγγλον εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Καραϊβου.

ΙΣΤ'.

Ἡ καταιγὶς.

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Κ. Σεμερῶ ἐπὶ κεφαλῇς τῆς συνοδείας του ἀνεχώρει ἐκ Φορογιάλης, εἰς νέος μουλάτρος δεκαπέντε περίπου ἑτῶν, ἀφοῦ τὸν ἠκολούθησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον, κεκρυμμένος εἰς τὰς φάραγγας καὶ τοὺς θάμνους, βλέπων ὅτι ἡ συνοδεία κατευθύνετο πρὸς τὸ Διαβολοχώριον, ἔλθον ἐν πάσῃ ταχύτητι τὴν πρὸς τὴν Μακούδαν ἄγουσιν ὁδόν.

Χάρης εἰς τὴν ἐντελῇ γνῶσιν τοῦ τόπου καὶ τινων μονοπατιῶν δυσβάτων, ὁ δοῦλος οὗτος ἐφθασε ταχύτατα εἰς τὴν ἐφημερίαν τοῦ πάτερ Γριφῶν.

Ἦτο περίπου τετάρτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν· ὁ δὲ ἀγαθὸς ἐφημέριος ἐκάθευδεν ἐξηπλωμένος εἰς στέλεχος δένδρου θαυμασίως ἐξειργασμένου διὰ κὴν ἀνακλίντρου ὑπὸ τῶν Καραϊβῶν.

Ὁ νέος μουλάτρος κατέβαλε πλείστας προσπάθειας μέχρις οὗ πείσῃ τοὺς δύο μαύρους τοῦ ἐφημερίου, νὰ ἐξυπνίσωσι τὸν κύριόν των. Τέλος ὁ κύριος ἀπεφάσισε τοῦτο, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐδίστασε· τόσον ὁ ὕπνος τοῦ κληρικοῦ ἐφαίνετο γλυκὺς καὶ βαθύς.

— Τί εἶνε; τί θέλεις; εἶπεν ὁ πάτερ Γριφών.

— Αὐθέντη, εἰς νέος μουλάτρος ἔφθασε κατεσπυσμένος ἀπὸ τὴν Φορογιάλην καὶ ἐπιθυμῇ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ.

— Εἰς μουλάτρος ἀπὸ τὴν Φορογιάλην; εἶπεν ὁ πάτερ Γριφών πηδῶν ἀπὸ τὴν κλίνην του, ἃς εἰσέλθῃ, ἃς εἰσέλθῃ.

Τί θέλεις, παιδί μου; προσέθηκεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν νέον δούλον. Ἐρχεσαι ἐκ μέρους τοῦ Κ. Μορβίς;

— Ναί, πάτερ μου, σᾶς ἔχω ἓνα γράμμα. Μοῦ εἶπε νὰ συνιδεύω ἐν ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον σήμερον τὸ πρωτὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Φορογιάλην, νὰ ἴδω ἂν διευθύνετο εἰς τὸ Διαβολοχώριον, καὶ νὰ ἔλθω νὰ σᾶς τὸ εἶπω, πάτερ μου... Διὰ τὰ ἄλλα, θὰ σᾶς λέγῃ τὸ γράμμα τοῦ Κ. Μορβίς.

— Λοιπὸν, παιδί μου τὸ ἀπόσπασμα;

— Ἐχώθη εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Καγιαδιέ, ἔλαθε τὴν Ροονόρην... καὶ πηγαίνει βέβαια εἰς τὸ Διαβολοχώριον.

Ὁ πάτερ Γριφὼν ὅλως τεταραγμένος, ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν, καὶ ἐφάνη ἐκ νέου περίλυπος. Τὴν ἀνέγνωσε δύο φορές μετ' σημεῖα τῆς μεγαλειτέρας ἐκπλήξεως· μετὰ ταῦτα εἶπεν εἰς τὸν μουλάτρον.

— Πήγαυε νὰ μοῦ φωνάξῃς τὸν Κύριον. Καὶ ὁ μουλάτρος ἐξῆλθεν.

— Εἰς ἀπεσταλμένους ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἦλθε... συνωμίλησε πολὺ μετὰ τοῦ διοικητοῦ... καὶ φοβούμαι μήπως μετὰ τὸ ἀπόσπασμά του μεταβαίνει εἰς Διαβολοχώριον... μοῦ λέγει ὁ Κ. Μορβίς, ἀνέκραζεν ὁ ἐφημέριος περιπατῶν τεταραγμένος... Ὁ Κ. Μορβίς δὲν γνωρίζει... οὔτε εἰμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ περισσότερον... ἀλλ' ἐγὼ τρέμω συλλογιζόμενος τὰς συνεπειὰς τῆς ἐπισκέψεως... Ἀναμφιβόλως ἐνόησαν τὸ μυστήριον... Καὶ πῶς, πῶς; ποῖος τοὺς τὸ ἀπεκάλυψε... Τὸ μυστικὸν δὲν ἀπέθανε μετὰ τὸν Κ. Κρουσάλ; Ἡ ἐπιστολὴ του εἶνε ἐγγύησις... δὲν ἔπεισαν τὸν νῦν διοικητὴν νὰ παύσῃ πᾶσαν καταδίωξιν κατὰ τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικὸς; Ἐπειτα, ἀναγινώσκων ἐκ τρίτου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κ. Μορβίς, ὁ ἐφημέριος προσέθηκε.

— Μία φρεγάτα Γαλλικὴ, νὰ μένῃ εἰς τὰ πὰνία ἔξωθεν τοῦ λιμένος... εἰς ἀπεσταλμένους; νὰ ὁμιλῇ ἐπὶ δύο ὥρας μετὰ τοῦ διοικητοῦ... καὶ ἔπειτα νὰ ἀναχωρῇ μετὰ συνοδείαν διὰ τὸ Διαβολοχώριον... αὐτὸ δὲν ἐπιδέχεται πλέον ὑποψίαν... εἶνε βέβαιον... Ἐρχονται νὰ τὸν πᾶρουν θεέ μου... εἶνε ἀληθές;... Ἀλλὰ πάλιν τὸ μυστικὸν αὐτὸ μόνος ἐγὼ γνωρίζω... διότι μόνος ἐγὼ τὸ γνωρίζω... ὦ! ναί, μόνος... ἐκτὸς ἂν καμία φορικτὴ ἱεροσυλία... Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, εἶπεν ὁ ἐφημέριος ἐνῶν τὰς χεῖρας μετὰ φοβικῆς, τοιοῦτος στοχασμὸς ἐκ μέρους μου εἶνε ἐγκλημα... Ὁχι, εἶνε ἀδύνατον... ἀγαπῶ νὰ πιστεύσω μᾶλλον εἰς τὴν ἀδιακρίσιαν τοῦ μόνου προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρεται εἰς ζωὴν καὶ εἰς θάνατον διὰ τὸ μυστήριον τοῦτο... ἢ εἰς ἐναγῇ τινα προδοσίαν... Ὁχι, ἀκόμη λέγω, ὄχι... εἶνε ἀδύνατον... ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναχωρήσω ἀμέσως διὰ τὸ Διαβολοχώριον, ἵσως εἰμπορέσω νὰ προλάβω αὐτὸν τὸν ἀπεσταλμένον, ὅστις ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Φορογιάλην μετὰ συνοδείαν... ναί, ἐὰν βιασθῶ, πιστεύω νὰ φθάσω ἐγκαίρως. Ἐκεῖ θὰ εὕρω τὸν δυστυχῆ Γασκόνον καὶ δὲν ἔχουν τίποτε νὰ φοβηθῶν. Ἡ παράδοξος ἐμφάνισις του εἰς τὸ πλοῖον μ' ἔκαμε νὰ ὑποπτεύσω ὅτι ὁ πτωχὸς αὐτὸς διάβολος ἦτο κἀνεὶς μυστικὸς κατὰσκοπος τοῦ Λονδίνου ἢ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ... Ἀλλὰ ἐγύρισα τὸ πρᾶγμα, καθὼς λέγουν ἀπὸ παντοῦ... ἐπρόφερα ἐμπρός του ὀνόματά τινα, τὰ ὁποῖα ἂν ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν θὰ τὸν ἔκαμον νὰ τρέμῃ... μ' ὄλην αὐτοῦ τὴν ἀπάθειαν... Γνωρίζω καλῶς τοὺς ἀνθρώπους διὰ ν' ἀπατηθῶ... ὁ ἱππότης δὲν εἶνε παρὰ εἰς τρελὸς τυχοδιώκτης, ἐν ἀπολωλὸς πρόβατον, τοῦ ὁποίου τὰ προτερήματα ὅμως υπερβαίνουν τὰ ἐλαττώματα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Κύριος εἰσῆλθεν.

— Ἐπίσαξέ μου ἀμέσως τὴν *Γρενεδιλλήν*.

— Εὐθύς, αὐθέντη.

— Ἐτοίμασε τὸν *Κολάς*.

— Καλὰ αὐθέντη.

— Μὴ λησμονήσῃς νὰ βάλῃς τὸν μεγάλον δοιορικὸν μου μανδύαν ὅπισθεν τοῦ ἐπιππίου.

— Καλὰ αὐθέντη.

Ὁ μαῦρος ἐξῆλθε σχεδὸν ἀμέσως λέγων.

— Αὐθέντη πρέπει νὰ ὀπλισθῇ ὁ *Κολάς*;

— Βέβαια, βέβαια, θὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸ δάσος.

Καὶ περιμέναν μέχρις οὗ τὸ ὑποζύγιόν του ἐτοιμασθῇ ὁ ἐφημέριος ἐξηκολούθει βαδίζων μετὰ

ταραχῆς. Αἶφνης ἀνέκραξε σχεδὸν μετὰ φρίκης, προσβληθεὶς ἀπὸ αἰφνιδίαν τινα ἰδέαν,

— Ἄλλ' ἂν ἠπατήθην; ... ἄλλ' ἂν ὁ τυχοδιώκτης αὐτὸς ὑπὸ τὴν προσπεποιημένην εὐθεσίαν του ἔκρυπτε σχεδιδόν τι ψυχρῶς σχεδιασθέν, ἀπαΐσιόν τινα σκοπόν; Ἄλλ' ὅχι, ὅχι, ὁ δόλος καὶ ἡ πλεκτάνη δὲν δύνανται νὰ φθάσωσιν εἰς τοσοῦτον ἀποτρόπαιον τελειότητα. Ἐν τούτοις, ἂν ἡ ἀποστολὴ του συνεβιάζετο μὲ τὴν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ὅστις ἀνεχώρησε μετὰ συνοδείας; Καὶ ἐγώ... ἐγὼ ὅστις τοῖς ἐγγυήθην δι' αὐτὸν τὸν τυχοδιώκτην... Ἐγὼ, ὅστις εἰς τὴν χθεσινήν μου ἐπιστολήν, ἐπεδοκίμασα σχεδὸν τὴν δι' αὐτὸν ἀποφασίν των... φρονῶν ὡς αὐτοὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι ἤθελεν εἰπεῖ ὁ Γασκόνος, πᾶν ὅ,τι ἤθελε διηγηθῆ περὶ τῶν μυστηρίων τοῦ Διαβολοχωρίου, δὲν ἠμπόρει παρὰ νὰ ὠφελησῇ... Ἐντούτοις ἂν ἠπατήθην;

Ἄν συνετέλεσα νὰ εἰσάξω ἓνα κινδυνώδη ἐχθρόν;... ἄλλ' ὅχι, ἤθελεν ἤδη ἐνεργῆσαι ἂν ἐγνώριζε τὸ μυστήριον... Καὶ ἀκόμη... ὅχι... ὅχι... ἴσως ἐπερίμενε τὴν ἔλευσιν αὐτῆς τῆς φρεγάτας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀπεσταλμένου διὰ νὰ ἐνεργήσῃ; Ἰσως εἶνε σύμφωνοι μὲ αὐτόν; ὐ! εἰμαι μέχρι θανάτου ἀνῆσυχος.

Ταῦτα λέγων ὁ πάτερ Γριφὼν, ἐξῆλθε κατεσπυσμένως διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὰς προετοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεώς του.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια.)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΛΗΣΤΟΥ.

Τὸν χειμῶνα τοῦ 1849 εὗρισκόμεν ἐν Μαδρίτην εἰς χορὸν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ πρίγκηπος Λωριδά.

Ἀπάντων τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα ἐπὶ τῆς Βαρόνης δὲ Μιρόζα, λαμπρὸν ἄνθος τῶν τροπικῶν, τὸ ὅποιον ἐσκίαζεν ὅλας τὰς καλλονὰς τῆς Καστιλίας καὶ Ἀνδαλουσίας.

Γεννηθεῖσα εἰς Λιμὰ καὶ χήρα ἐνὸς στρατηγοῦ Πορτογάλου ἡ ὠραία κρυσθὲς εἶχεν ἀποκατασταθῆ πρὸ ὀλίγου εἰς Μαδρίτην.

Πλησίον αὐτῆς ἵστατο νέος Σουηδὸς διακεκριμένης συμπεριφορᾶς, ὁ κόμης δὲ Βαλρίκ, θεωρῶν αὐτὴν μὲ μέγαν θαυμασμόν. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ εὐγενοῦς τούτου παρευθὺς μὲ ἐξέπληξε, διότι εὗρον ἐν αὐτῷ ὁμοιότητα πρὸς ἄνθρω-

πον τινα, τὸν ὅποιον εἶχον ἀπαντήσῃ εἰς περιστασιν κρίσιμον.

Ἡ φίλη μου, ἡ κόμης Σαντα-Φλώρα διέβαινε πλησίον μου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

— Γνωρίζετε, τῇ εἶπον σταματήσας αὐτὴν, τὸν κόμητα Βαλρίκ;

— Βεβαίως.

— Τί πράττει;

— Ἀναστενάξει πλησίον τῆς Βαρόνης δὲ Μιρόζα.

— Καὶ ἐλπίζει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χεῖρά της;

— Δὲν πιστεύω ἡ χεὶρ τῆς Βαρόνης εἶνε τόσο λεπτή, ὥστε διαφεύγει πάντοτε μεταξὺ τῶν δακτύλων τῶν ἐραστῶν της.

— Εἴθε βεβαία, ὅτι εἶναι πραγματικῶς κόμης δὲ Βαλρίκ;

— Τόσῳ βεβαία, ὅσον εἶνε ἀληθές, ὅτι εἶνε ξανθός.

— Τίς τὸν ἐπαρουσίασεν ἐδῶ;

— Ὅλος ὁ κόσμος· ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ ἐξέτασις αὐτῆς; μήπως διωρίσθητε ἀνακριτῆς κύριε δ' Ἀμονβίλ,

— Φιλάττη κόμηςσα, μοὶ φαίνεται ὅτι ὁμοιάζει...

— Πρὸς ποῖον;

— Πρὸς τὸν ἀρχηγὸν ληστρικῆς συμμορίας, ὅστις πρὸ τριῶν μηνῶν μὲ συνέλαβε.

— Νομίζω, ἀκριβέ μου δ' Ἀμονβίλ, ὅτι ἐκυτάξατε πολὺ ἀπόψε τὴν βαρόνην δὲ Μιρόζα καὶ ἐσκοτίσθητε.

— Μοὶ κάμνετε μίαν ἐκδούλευσιν, κόμηςσα;

— Ποῖαν; θέλετε νὰ φωνάξω βοήθειαν, νὰ ριφθῶ ἐπὶ τοῦ κόμητος καὶ νὰ τὸν δέσω;

— Ἀκούσατε· θὰ πορευθῶ πλησίον τοῦ κόμητος· ἔλθετε νὰ μ' ἐνταμώσῃτε καὶ παρακαλέσατέ με νὰ σᾶς διηγηθῶ ληστρικὴν τινὰ ἱστορίαν.

Ἡ κόμηςσα διεβράγη εἰς σφοδρὸν γέλωτα καὶ ὠθοῦσά με ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου

— Κυρίαί, εἶπεν, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἱππότην δ' Ἀμονβίλ, ὅστις ἀποθνήσκει ἐξ ἐπιθυμίας νὰ σᾶς διηγηθῇ μίαν νόστιμον ἱστορίαν ληστοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃ πρὶν χορεύσῃ μετ' ἐμοῦ τὴν πόλκα, σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸν ἀκροασθῇτε.

Τὸ θελκτικόν μου ἀκροατήριον ἐψιθύρισεν ὀλίγον, ἔπειτα ἐσιώπησεν, ἐμεδίασε καὶ ἤκουσεν.

Ἐρχισα λοιπὸν, ῥίπτων ἐπὶ τοῦ κόμητος, βλέμμα ἱκανὸν καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα νὰ δειλιάσῃ.

Πρὸ τριῶν μηνῶν διευθυνόμεν εἰς Μινάρε μὲ-